

אמונים נצח

דברות קודש מאת
כ"ק רבינו אב"ד שליט"א

רעווא דרעוויז שב"ק פרשת דקת תשפ"ה
תכלית המטרה שכל אומות העולם שונאים את ישראל

פניני אמונים נצח
פרשת בלק ♦ הלימודים מברכותיו של אותו דשע

פרשת בלק
תשפ"ה | שנה ב'

יו"ר ע"י מכון
'אמונים נצח - קאסאן'

תוכן העניינים

♦ דברות קודש ♦

רעווא דרעווין שב"ק פרשת חקת תשפ"ה

תכלית המטרה שכל אומות העולם שונאים את ישראל.....ג

והיא רחוקה ממני' קושיות ותמיהות בפרשתן ♦ 'תועבת ה' כל גבה לב' חומר עוון הגאווה ♦ 'ירדה שנאה לאומות העולם' טעם לשנאת ישראל ♦ 'אלא לגור שם' קיום ישראל בזמן הגלות ♦ 'הן עם לבדד ישכון' אופן הקיום בגלות אמריקה ♦ 'אומות העולם מונין את ישראל' הלימודים בזה מפרשתן ♦ 'ולא יזכר שם ישראל עוד' רדיפת הדת בתקופה האחרונה ♦ 'סוף מעשה במחשבה תחילה' הנחיצות לעצור ולחשוב גם באמצע הפעולות

פניני אמונים נצד

פרשת בלק.....טו

הלימודים מברכותיו של אותו רשע

לקבלת הדב"ק
ולכל ענייני הגליון

ניתן לפניות לפקס הב"ל
אז לפל: 058-3294976

הי"ל ע"י מבין
אמונים נצד - האסא
בית שמש

פקס: 02.5666.566

© כל הזכויות שמורות

דברות קודש

רעווא דרעווין פרשת חוקת תשפ"ה

♦ 'הלכה היא בידוע שעשו שונא ליעקב' ♦ תכלית המטרה שכל אומות העולם שונאים את ישראל

♦ והיא רחוקה ממני' קושיות ותמיהות בפרשתן ♦ 'תועבת ה' כל גבה לב' חומר עוון הגאווה ♦ 'ירדה שנאה לאומות העולם' טעם לשנאת ישראל ♦ 'אלא לגור שם' קיום ישראל בזמן הגלות ♦ 'הן עם לבדד ישכון' אופן הקיום בגלות אמריקה ♦ 'אומות העולם מונין את ישראל' הלימודים בזה מפרשתן ♦ 'ולא יזכר שם ישראל עוד' רדיפת הדת בתקופה האחרונה ♦ 'סוף מעשה במחשבה תחילה' הנחיצות לעצור ולחשוב גם באמצע הפעולות

ולכאורה בלא זה גם כן היא חוקה שהרי אין לה טעם, ומדוע זה תלוי בדברי השטן והאומות, ועי"ש מה שכתב בזה לדרכו.

'והיא רחוקה ממני' קושיות ותמיהות בפרשתן

בהמשך הפרשה (יט יד) 'זאת התורה אדם כי ימות באוהל', ונודע מה שדרשו בזה חז"ל (נרכות סג:) שאין התורה מתקיימת אלא במי ששמיות עצמה עליה. ומבואר מזה שבפרשה זאת יש לימוד ומוסר השייך לכל קיום ולימוד התורה, ולא רק להלכות פרה אדומה, שמטעם זה פתחה התורה באמרה 'זאת חוקת התורה' ולא 'זאת חוקת המהרה' או 'זאת חוקת הפרה', (עיין או"ח ס' הק' ריש פרשמן). גם יש ללמוד כן מדברי רבינו יעקב בעל המורים [שבשבוע הבעל"ט (י"ג תמוז) חל יומא דהילולא קדישא

בפרשתן (יט ז) 'זאת חוקת התורה אשר ציווה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה עול', וכתב רש"י (ד"ה ואל) בזה הלשון: 'לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה, לפיכך כתב בה חוקה, גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה'. והקשה השפת אמת (פרשמן תלז"ו ד"ה גרסי') שמלשון רש"י מבואר שהטעם שכתבה התורה כאן לשון חוקה הוא מפני שהשטן והאומות מונינים את ישראל,

דיליה] שכתב שם על הסמיכות בין פרשה זו לבין סיום פרשת קרח שבה כתובה מצות תרומה, כיון שלא ניתנה התורה אלא לאוכלי המן או לאוכלי התרומה (מכילתא מס' דוהי בפתיחתא), הרי שפרשתא דא קשורה לכל התורה כולה. ויש לדעת מה הלימוד מפרשתן השייך לנו לכל קיום התורה הקדושה.

בפרשתן (כ יד-כ) מובא שבני ישראל ביקשו ממלך אדום רשות לעבור דרך ארצו בדרכם לארץ כנען, וימאן אדום נתון את ישראל עבור כנבולו. ומבואר ברש"י (פסוק כג ד"ה על) שהטעם שאהרן הכהן נסתלק ומת דווקא במקום שהוא מפני 'שנתחברו כאן להתקרב לעשו הרשע, נפרצו מעשיהם וחסרו הצדיק הזה'. והדבר צריך ביאור, למה זה נענש דווקא אהרן על שהתחברו ישראל עם אדום ומה חטא אהרן בזה. והרי אפילו בחטא של מי מריבה, שבגללו נקנסה מיתה על משה ואהרן, לא היה לאהרן שום שייכות לחטא, וכמו שכתב רש"י (דברים לג ח ד"ה תריציה) על הפסוק (ס) 'תריבהו על מי מריבה - נסתפקת לו לבוא בעלילה, אם משה אמר 'שמעו נא המורים' (כ י) אהרן ומרים מה עשו'.

ובבבב, כל פרשה זו צריכה לימוד, וכי מאיזה טעם ראה משה רבינו לנכון לשלוח שליחים למלך אדום לבקש ממנו

שיואיל בטובו לתיתם לעבור בארצו, והרי כל חטא המרגלים, שלסיבתו התעכבו ישראל במדבר עד הנה, היה מה שעשו ישראל השתדלות מיותרת לנסות לראות היאך לכבוש את הארץ, ולא האמינו וסמכו על דבר ה' שהבטיח להם את ירושת הארץ. וכעת בחלוף ארבעים השנה בהם הם הסתובבו במדבר [כמבואר ברש"י (כ ו ד"ה כל העדה) שכאן מדובר מדור באי הארץ אחר שכבר כלו כל מתי מדבר] שוב חוזרים הם לסורם ומנסים 'לעזור' להשי"ת להנחילם את הארץ המובטחת, ומוטב היה להם ללכת אחר עמוד הענן בתמימות בלי לחפש דרכים להיכנס לארץ.

'תועבת ה' כל גבה לב' חומר עוון הגאווה

אגב, מן הראוי להביא כאן לרגל יומא דהילולא קדישא של זקח"ק רבינו העמרת צבי מזידיטשוב זי"ע שיחול בשבוע הבעל"ט (י"א תמוז), מה שאמר בקדשו זקח"ק רבינו הבני שלשים מקאסאן זי"ע (בני שלשים פרשת בראשית ד"ה הלא אס), שזקח"ק מזידיטשוב זי"ע היה מנהגו שלא לומר תורה בשבת פרשת בלק, [וכאשר נסתלק בשנת תקצ"א בפרשת בלק הובן קצת הענין]. פעם אחת כשהיו פרשיות חוקת-בלק מחוברות יחדיו שבת אצלו הרה"ק ר' אליעזר מדז'יקוב זי"ע

בנו של הרה"ק מראפשיץ ז"ע, וכותב הבני שלשים בזה הלשון: 'ובליל שבת קודש בהיותם יושבים על השלחן אמר זקני רבינו הנ"ל להה"ק הנ"ל שיאמר תורה, והשיב איני יודע באיזו פרשה קורין בשבת זה, כי כן היה דרכו בקודש על פי אשר קיבל מאביו הקדוש זי"ע לדבר בלשון חכמה'.

ז'ביום שבת קודש בסעודה אמר לו זקני, הלא קרא מעלתו היום שמו"ת ויודע באיזו פרשה קורין, יאמר נא תורה. והשיב תורה איני יכול לאמר אבל קושיא אחת קשה לי, על מה שפירש רש"י ז"ל על 'פן בחרב אצא לקראתך' (י כ) וז"ל: 'אתם מתגאים בקול שהורישכם אביכם ואמרתם ונצעק וישמע קולנו ואני אצא אליכם במה שהורישני אבי ועל חרבך תחיה' עכ"ל רש"י. וקשה הלא זה לא נאמר אלא כשאין עושין רצונו של מקום כנאמר 'והיה כאשר תריד' (נבאשית כו מ) כפירוש רש"י ז"ל בפרשת תולדות (סג ד"ה ויהי), וכאן לא מצינו שפגמו ישראל שתהיה שליטה ח"ו לחרבו של עשו'.

ז'השיב לו רבינו זקני באורך גדול, ותוכן דבריו הקדושים דבגמרא ראש השנה (דף קז:) דרשו ב' שמות הוי"ה הקדומים ל"ג מדות הרחמים המתחילים מאל, אני הוא ה' קודם שיחטא האדם ואני הוא ה' לאחר שיחטא האדם. והקשה הרא"ש ז"ל (סג פ"א סי' ה) קודם שיחטא האדם מה צריך

לרחמים, ותירץ דאע"פ שגלוי וידוע לפניו דעתיד לחטוא ואעפ"כ מרחם עליו, ע"כ דברי הרא"ש ז"ל והתירוצו דחוק קצת. וזקני תירץ בתירוצו מספיק על פי המבואר בחובות חלבבות בשער עבודת האלקים פ"ד במדרגה התשיעית, וז"ל: 'ואמר קצת החסידים לתלמידיו, אילו לא היה לכם עוונות הייתי מפחד עליכם ממה שהוא גדול מן העוונות, אמרו לו מהו גדול מן העוונות, אמר הגבהות והגאווה כמ"ש הכתוב (משלי טו ה) 'תועבת ה' כל גבה לב' עכ"ל, כי כן דרך מי שאינו חוטא להתגאות. אם כן שפיר מתורצת קושיית הרא"ש ז"ל, דקודם שיחטא האדם גם כן צריך לרחמים על הגאווה שהיא יותר מן החטא והבן ענין עמוק הזה, וממילא שפיר מדויק ברש"י ז"ל אתם מתגאים דייקא בקול, היא יותר מן החטא, ואני אצא אליכם במה שהורישני אבי. [ויש להעיר על זה, שלכאורה קושיא מעיקרא ליתא, שהרי כתב רש"י שנענשו במיתת אהרן מפני שחטאו במה שהתחברו לעשו הרשע, הרי שכן חטאו כאן, וממילא שפיר מובן שנברה ידו של אדום כיון שחטאו ישראל בזה].

'ירדה שנאה לאומות העולם' **טעם לשנאת ישראל**

פתח דברינו יאיר במה שאמרו בגמרא (סג פט:) בטעם שנקרא הר סיני בשם זה,

מפני 'שירדה שנאה לאומות העולם עליו'. ואכן דברי חז"ל אלו התקיימו ומתקיימים במלואם לאורך כל הדורות מאז מתן תורה ועד ימינו אנו. ורואים בחוש שהקדוש ברוך הוא הטביע בבריאה מזמן קבלת התורה ואילך, שכל הגויים ושבעים האומות בלא שום יוצא מן הכלל שונאים את איש ישראל ורודפים אותו ורק רוצים להורגו ולהשמידו. פעמים שהיה זה יותר בהתגלות ולפעמים פחות, אבל הצד השווה שבהם שווה הלכה בידוע שעשו שונא ליעקב (ספרי פרשת צהעלמן פסקה ט) בכל מקום ובכל זמן.

זקה"ק משאין זי"ע התבטא בזמן מגוריו באנגליה, שבעצם כל גוי שהוא רואה חשוד על רציחה, והוא היה רוצה להורגו, אלא שהאנגלים הם עצלנים גדולים ואין להם כח להרוג ולרצוח... וכפי שזכרנו מימי ילדותי באמריקה לפני כחמישים שנה, שהיה זה דבר רגיל מאוד שהגויים היו רודפים ומציקים לנו היהודים, זורקים את הכיפה, מושכים את הפאות וכדומה. ואף היה איזה גוי רשע בשכנותנו שהיה מנהגו כפעם בפעם כשראה ילדים יהודים עוברים ברחוב, לשחרר את כלבו שיריץ אליהם ויפחיד אותם בנביחות וכדומה לזה.

המציאות היא שכל הגויים, ואף אלו שכלפי חוץ נראים כמכובדים ועדיני נפש, שונאים כל איש מישראל בכל ליבם ורק

רוצים לרדוף אותו ולהזיק לו בכל מה שאפשר. ולכאורה יש לשאול ולהבין למה כך הוא הדבר, והלא רק אנו עם בני ישראל הגנו העם הנבחר בניו של מקום שעושים רצונו ומקיימים את תורתו ומצוותיו הקדושים, והיה מן הראוי שנהיה המכובדים ביותר ושכל הגויים רק ירצו את קרבנתו ויחפצו לכבד ולהוקיר אותנו. ולמה עשה השי"ת בדיוק להיפך, שמאז קבלת התורה אנו רק שנואים ורדופים כל היום וכל הלילה, וכל הגויים עסוקים כל העת בלחשוב מחשבות שמנה לאבד את כל היהודים, ומה זה הענין.

נפלאים הם דבריו של בעל האור שמח זי"ע (משן חכמה פרשת נחמתי ד"ה ואף) שמבאר את הדברים היטב, ותוכן דבריו שכאשר גורה ההשגחה העליונה שעם בני ישראל יתנוודדו ויתגלגלו בארצות 'שנים רבות מאוד מאוד עד זמן אשר חקקה המטרה האלקית אשר ליבא לפומא לא גליא'. אזי הבורא כל עולמים המגיד מראשית אחרית חשב אז מחשבות לבלתי ידח ממנו נידח היאך יתקיימו עם ישראל בארצות אויביהם, ואיך לא יתבוללו בעמים, שהרי בדרך הטבע כשיגורו בני ישראל במקומותיהם של אומות העולם, מסתבר שעם הזמן ילמדו ממעשיהם ויתחברו עמהם אט אט, עד שח"ו יהיו ככל הגויים בית ישראל, ולא יזכר שם ישראל עוד בעולם.

שם עד קץ הימין, וזה שאמרו חז"ל (סוטה יב.). שהיו ישראל נחשבים בעיני מצרים כקוצים, והיינו כמו שהקוץ אינו מכה שורשים באדמה כשאר נטיעות ואילנות, כך היו ישראל נטע זר ומצויינים במצרים בדרכם ובנימוסיהם השונים.

'אלא לגור שם' קיום ישראל בזמן הגלות

כך הם אכן פני הדברים לאורך כל שנות גלותנו, כלשונו הזהב של המשך חכמה בהמשך דבריו: 'והנה מעת היות ישראל בגויים, ברבות השנים, אשר לא האמינו כל יושבי תבל כי יתקיימו באופן נפלא אשר לא ישער מחשבת אדם משכיל, היודע קורות הימים והמצולות אשר שטפו באלפי שנים על עם המעט והרפה כח וחדל אונים [אשר זה לבד גם כן מופת נפלא וגדול על קיום האומה למטרה נשגבה אלקית, אשר נתבאו עליה הקדמונים]. הנה דרך ההשגחה כי ינוחו משך שנים קרוב למאה או מאתיים. ואחר זה יקום רוח סערה, ויפוז המון גליו, וכלה יבלה יהרום ישטוף לא יחמול, עד כי נפורים בדודים, ירצו יברחו למקום רחוק, ושם יתאחדו, יהיו לגוי, יוגדל תורתם, חכמתם יעשו חיל, עד כי ישכח היותו גר בארץ נכריה, יחשוב כי זה מקום מחצבתו, כל יצפה לישועת ה' הרוחניות בזמן המיועד. שם יבא

מזה עשה הקדוש ברוך הוא, נתן בליבם של אומות העולם שישנאו את היהודי בלא שום טעם, רק שנאה לעצם האיש הישראלי. הם לא יחפצו בקרבתו אלא אדרכא, רק ירצו לרודפו ולהורגו, ועל ידי זה יזכור תמיד הישראל שהוא עם לבדד ישכון ואין לו שום שייכות לגוי הירוד והנחות. וכמו שכתב בספח"ק דגל מחנה אפרים (פרשת נלק ד"ה כי מרע) שפעם אחת הלך וקינן רבינו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע למקווה, והיה זה בין הישמעאלים, 'ובחזרתו מן המקווה ירא שלא יגע בו ישמעאל, ושמע שני ישמעאלים מדברים זה עם זה אחד לחבירו, שמור עצמך שלא תיגע ביהודי הטמא הזה חלילה', וכך ניצל הבעש"ט מהם. הרי שזוהי טובה גדולה ועצומה לאיש יהודי שהגוי אינו חפץ בקרבתו ורק רוצה שילך ויסתלק מעליו.

ומבאר המשך חכמה שיעקב אבינו עליו השלום שהוא 'הראשון המורה דרך ומלמד ראשי האומה' שראה את אשר יקרה את בניו באחרית הימים, עשה הכנה לזה ומעשה אבות סימן לבנים. ולכן כשירד יעקב אבינו למצרים מחמת גזירת הבורא, אמר הכתוב (דברים כו ה) 'ויגר שם', ודרשו חז"ל (ספרי שם פסקא ש) 'מלמד שלא ירד יעקב אבינו להשתקע במצרים אלא לגור שם'. וזוהי הכנה לדורות עולם שידעו שלא ירדו להשתקע בארצות הגויים אלא רק לגור

בתוך 'גטו' ואיזור מסוים, שזה הביא הבדלה והפרשה עצומה בין היהודי לגוי, ושמר על האידישקייט לכל תחולל ולכל תבולל בין הגויים.

כמו כן אין לתאר את הצלת הדת שהיתה על ידי גירוש ספרד, אשר כמתואר בספרי קורות הימים, בתקופה ההיא התחברו היהודים לגויים, עד שרוב נושאי המשרות בממשלה היו היהודים החכמים, והם סחרו ועשו עסקים עם הגויים וח"ו כמעט שנממעו בינותם. עד שהקדוש ברוך הוא ריחם על שארית פליטת עמו בית ישראל והביא את הגירוש הנורא, שאכן היה נסיון קשה ומר לעזוב את כל הרכוש והקשרים וכו' ולנסוע אל הבלתי נודע. אמנם כל אלו שלא התפתו להישאר שם וברחו מספרד הגיעו למקומות חדשים, ושם נפתחו חיים חדשים של תורה ועבודה, עד שחלק ניכר מהתורה וההלכה שיש כהיום בידנו, נובע מאותם מגורשי ספרד שהקימו הרבה מקומות התורה בכל העולם, ואף בארץ ישראל בעיר צפת והגלילות.

כבר היה מעשה שנפגשו יחדיו הקיסר של גרמניה והצאר של רוסיה ודיברו ביניהם על האופן הנכון לרדוף ולעקור את הדת היהודית רח"ל. במעמד ההוא שאל הצאר של רוסיה את קיסר גרמניה היאך יתכן הדבר, שהוא רודף את היהודים עד

רוח סערה עוד יותר חזק, זכיר אותו בקול סואן ברעש: 'יהודי אתה ומי שמך לאיש, לך לך אל ארץ אשר לא ידעת' וכו'.

ובכל פעם שהיהודי מתערב ומתחבר עם הגויים ודרכיהם המאוסים, עד כי 'יחשוב כי ברלין היא ירושלים' או אז 'יבוא רוח סועה וסער, יעקור אותו מגזעו ויניחוו לגוי מרחוק אשר לא למד לשוננו, ידע כי הוא גר, לשוננו שפת קדשנו, ולשונות זרים כלבוש יחלוף, ומחצבתו הוא גזע ישראל, ותנחומיו נחומי נביאי ה', אשר ניבאו על גזע ישי באחרית הימים. ובמלמולו ישכח תורתו, עומקה ופלפולה, ושם ינוח מעט, יתעורר כרגש קודש, ובניו יוסיפו אומץ, ובחוריו יעשו חיל בתורת ה', יתגדרו לפשט תורה בזה הגבול, אשר כבר נשכחה, ובוה יתקיים ויחזק אומץ. כה דרך ישראל מיום היותו מתנודד, פוק חזי אמירות דברים', עכ"ל של המשך חכמה, עי"ש עוד.

באם אכן נתבונן בקורותיו של עם ישראל, ונקיים את דברי משה רבינו 'בינו שנות דור ודור' (דברים לז ז) נראה וניזכר היטב את אמיתות הדבר הזה, כאשר לאורך כל הדורות ראו בבירור שהרדיפה על היהודים והדת היא אשר העמידה את היהדות על תילה, וכגון מה שהיו מצוי בימים קדמונים, שהנכרים גזרו על היהודים שיגורו

חרמה ומענה אותם והורג בהם המונים, ומכל מקום הם נשארים באמונתם ומקיימים את התורה במסירות נפש, ואילו בגרמניה יש התבוללות כל כך גדולה ומאוד מעט יהדות. ענה לו רעהו מגרמניה, שידע לנכון את האמת - 'דרוק מאכט יודע', דהיינו שדווקא כאשר רודפים את איש ישראל, הוא נלחם בגאון על יהדותו, ואילו הוא, שפועל למען החירות והחופש, מביא בכך את הכליון של היהדות ל"ע.

'הן עם לבדד ישכון' אופן הקיום בגלות אמריקה

כך ראו נכוחה גם בגלות אמריקה, שכידוע הסמל והנקודה של אמריקה היא ארץ החירות והכלתי מוגבלת, ולא עלינו זה גרם שהיהודים התחברו והתחבבו על הגויים ומחלקם הגדול לא נשאר כהיום שום זכר ליהדות, וצאצאיהם מתנהגים כגויים גמורים. ורק אותם שהשכילו לגדור גדר ולעמוד רחוק מרחוב הגויים, וחינכו את בניהם שהגוי הוא מוקצה מחמת מיאוס ואין לנו שום קשר ושייכות אליו, זכו שדורותיהם נשארו נאמנים להשי"ת ולתורתו.

לאחרונה שמעתי מעשה על יהודי ירא שמים שגר באמריקה שזכה לראות דור ישרים יבורך, וכאשר שאלו אותו היאך זכה לכך שלא להיות נשפע מחוקות

האומות ותועבותיהם, ענה שהכל נזקף לזכות אביו. וסיפר, שבילדותו הם גרו בעיר 'וואשינגטון' סמוך ונראה לבנין 'הבית הלבן' מקום משכנם של נשיאי אמריקה, ובימים ההם עדיין לא חששו כל כך לרציחות וחטיפות ולכן לא היתה שמירה גדולה על המקום, והם היו משחקים ומסתובבים שם בחצר גינת הבנין.

פעם אחת הוא שיחק שם בילדותו, ובתוך כך נפלה הכיפה מעל ראשו, והנה הוא רואה איזה גוי שמתקרב אליו ומרים לו את הכיפה ומניחה על ראשו בחביבות, והגוי הזה הפטיר ואמר לילד היהודי שיתחזק להחזיק חזק בדת שלו ובנימוסי היהדות וכו'. הילד שתרגש עד מאוד שאל את אותו גוי מי הוא, וענה לו שהוא הפרעזידענט של אמריקה. כמובן שהוא רץ בהתרגשות הביתה וסיפר לאביו שהנשיא בכבודו ובעצמו הושיט לו את הכיפה ודיבר אתו. מיד כששמע זאת אביו, שהיה יהודי ירא שמים גדול, נחרד עד עמקי נשמתו ואמר לבנו בועזע: 'מה?! הגוי המשוקץ והטמא נגע כך ובכיפה שלך?! רויץ מהר וטול ידיים'... וכמובן מאליו שאם האב מחדיר בביתו כזה אוויר ורוח, אזי בניו ילכו בדרך הישרה ולא יסמו להתחבר לאומות העולם.

לפני תקופה קצרה פירסמו שלפי מבדק מסויים ישנם כיום בכל רחבי תבל

מעת קבלת התורה רבבות רבבות יהודים יראים ושלמים שהולכים בדרך ה' המסורה לנו מדור דור, זה רק בזכות רדיפת הדת והאנטישמיות הקשה שהיתה בכל הדורות, שזה מה ששמר על בני ישראל שלא יתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם.

'אומות העולם מונין את ישראל' **הלימודים בזה מפרשתן**

ברוח הדברים נבוא לבאר את מעשיו של ראשון הנביאים משה רבינו עליו השלום, שהנה כאן בפרשת חוקת מדובר בשנת הארבעים אחר שכלו מתי מדבר, ונמצא שאנו עוסקים כאן בדור דעה שלא זוכרים את שעבוד מצרים כלל, וגולדו לתוך מציאות של ענני הכבוד והשראת השכינה. ובעוד שליוצאי מצרים לא היו צריכים להסביר ולבאר את המציאות שעשו שונא ליעקב גם בלי שום טעם וסיבה, שהרי הם חוו זאת על בשרם ברד"ו השנים שהשתעבדו תחת סבלות מצרים, וכמובא לעיל שיעקב אבינו החדיר את הרתיעה והחומת אש מפני הגויים במצרים, וכל בניו וצאצאיו ידעו שאין להם שייכות לגויי הארץ.

לא כן הדבר אצל דור באי הארץ, שיש מקום גדול לחשוש שכאשר יכנסו לארץ הקודש יתחברו וילמדו מדרכי הגויים, וכפי

קרוב לחמשה עשר מליון אנשים שמזדהים כיהודים, וכמובן שרובם הגדול אינם שומרים תורה ומצוות בכהוא זה, ואולי אפשר למצוא בקושי מליון וחצי יהודים יראים ושלמים שמדקדקים בקלה כבחמורה. והנה בכל העולם מתגוררים כשמונה מיליארד אנשים, ונמצא שהיהודים בעולם הם הרבה פחות מאחוז אחד מכל בני העולם. ומכל מקום המציאות היא שכל האומות עסוקים וטרודים עד למעלה מראשם בעם היהודי, וכל העת הם חושבים וגוזרים גזירות על החינוך, השחיטה, המילה, לימוד התורה ועוד ועוד. ולכאורה יש להקשות, וכי מה אכפת לגויים שיש כמה יהודים בודדים שיש להם מוסדות של חינוך משלהם והם הולכים בדרכם בתורתם ובמצוותיהם, ולמה להם לנסות לשנות את היהודים ולרדוף אותם יומם ולילה.

בהכרח לומר שאין זה דבר טבעי ומובן, אלא כאמור לעיל זוהי גזירת שמים שנגזרה בעת מעמד הר סיני, שתהיה לאומות העולם שנאה עמוקה לבית יעקב, בלא שום הגיון וסיבה. וכל זאת הוא גם ופלא שמנהיג הקדוש ברוך הוא בכדי לשמור על עמו שיהיו מובדלים מכל העמים ולא ילכו בדרך הגויים השפלים ששקועים בוהמא וטומאה נוראה. ומה שיש היום בשנת תשפ"ה אחר יותר משלושת אלפים שנה

היתה שאכן הם יעברו דרך ארצו ורק רצה להראותם אך שהוא אינו מסכים לכך, ואילו הם הוסיפו לבקש ולהיכנע מפניו, שזהו היפך הכוונה של משה. וממילא נענשו שדווקא אהרן הכהן מת שם, שמירתו הוא להיות אוהב שלום ורודף שלום (צו 6 פ"ב מ"ב), וזאת כדי ללמדם שבכל השייך לגויי הארץ, אל להם להשתדל ולנסות להיות איתם בשלום ובשלווה, אלא אדרבא, כאן מסתלקת מידתו של אהרן ויש להיפרד מהם מכל וכל.

זאת תהיה תורת המסורה של תיבת 'וימאן', שכאן נאמר 'וימאן אדום נתון את ישראל עבור בגבולו' (כ כה), ובפרשת וישב בעת הנסיון של יוסף הצדיק גם נאמר 'וימאן' (צו 6 פ"ב מ"ב). ויתבאר, שהאופן של יוסף הצדיק לעמוד בנסיון בתוך ערוות הארץ במצרים, היה על ידי שלמד מדרכו של יעקב אביו [שנראתה לו אז דמותו בחלון (סוטה לו:)] להיות נבדל מהגויים, וכפי המבואר בפרשתן שאדום מיאן לתת לישראל לעבור בגבולו בלי שום הגיון, אלא אך ורק כדי לקיים את ההלכה למעשה של 'עשו שונא ליעקב'.

בכך נבוא לבאר שזה נכלל בראשית פרשתן, שאמר הכתוב 'זאת חוקת התורה אשר ציווה ה' לאמר', והביא על זה רש"י שאומות העולם מונין את ישראל על מעם מצוה זאת. ולכאורה מה איכפת להם לאומות העולם איזה מצוה יש לנו, וכי עלה

שהתורה מזהירה הרבה מאוד פעמים בחומש דברים שלא ללמוד מחוקות הגוי אשר אתם באים לרשת את ארצו. ומשה רבינו גם חשש שמא ואולי לא יקימו ישראל את הציווי שלא להיות כל נשמה, ואדרבא הם ירצו וינסו להיות עם אחד עם הגויים. ומטעם זה רצה להראותם עין בעין את המציאות הברורה שהגוי שונא את היהודי ואינו חפץ בקרבתו, ולכן שלח שליחים מבני ישראל שילכו ויבקשו ממלך אדום רשות לעבור בארצו כדי להגיע אל המנוחה ואל הנחלה לאחר כל 'התלאה אשר מצאתנו', ומיד כששמע זאת מלך אדום, התנגד לכך בכל התוקף ואף יצא למלחמה נגדם. וזאת היתה כל מטרתו של משה רבינו בשליחת השלוחים, ולא היה לו שום צד לעבור שם ולעזור להשי"ת להוליכם, אלא הוא רק רצה להראות לעם ישראל באופן גלוי את השנאה שיש לגויים לעם בני ישראל, כל זאת כדי שלא ירצו להתחבר אליהם.

מטעם זה נסתלק כאן אהרן הכהן על שחטאו ישראל במה שהתחברו לאדום, וכמו שמפרש החתם סופר (פרשת ד"ה על צו) שחטאם של ישראל כאן היה במה שהוסיפו עוד להתחנן ולבקש שוב מאדום שיתן להם לעבור אחר שכבר מיאן לכך בפעם הראשונה כמבואר בפסוקים. ולדברינו אלה יובן היטב, שהרי מטרתו של משה לא

על דעתנו פעם לשאול אותם את הטעם של המצוות המשוניים שיש להם, ולמה לא יתנו לנו לחיות כפי מצוות דתנו, אלא שזהו גופא החוק שקבע השי"ת, שגם בלי שום טעם ירדפו אותנו הגויים וינסו להתערב במצוות שלנו. ועל זה אמר השי"ת 'גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה', דהיינו שאסור לנו לנסות לשנות את מציאות זאת ולהשתדל לעשות שלום עם הגויים ולפרש להם את טעם המצוות וכדומה, כי כן רצתה ההשגחה העליונה, שיהיה עשו שונא ליעקב כדי שעל ידי זה יתקיימו ישראל בגולה, וזה לימוד חזק מאוד הנחוץ לכל קיום התורה והמצוה, ולכן פרשה זאת יש לה לימוד גדול לקיום המצוות.

'ולא יזכר שם ישראל עוד' רדיפת הדת בתקופה האחרונה

כמה נאים הדברים בתקופה זאת, אשר בשנים האחרונות יש רדיפה חזקה לדת התורה מצד כל האומות בכל מקום שהם, וכפי המבואר לעיל זוהי טובה עצומה לעם ישראל, כי זוהי הערובה היחידה שבני ישראל יוכלו להתקיים בין האומות ולא להיטמע ולהתבולל בגויים ח"ו. וכל זאת מאחר שבעשרות השנים האחרונות המיטמשו הגבולות עד למאוד, והיהודים התחילו אם אם להתחבר לגויים ולתת להם

מדרך כף רגל ושליטה במוסדות התורה וכדומה, ולכן כעת בא השי"ת ואמר למלאך המשחית הרף, ונתן בליבם של האומות לגזור גזירות קשות על עולם התורה, כל זאת בכדי שנשכיל להבין שעלינו להתבדל מהם ומהמונם לחלוטין.

בפרט בארצנו הקדושה, אשר אם לפני כשבעים וחמש שנים, בעת שהוקם שלטון הרשע והכפירה בארץ ישראל, היה נידון בין גדולי ישראל מהי הדרך הנכונה בענין, אם לנסות להיכנס אל השלטון ולפעול מבפנים או להתבדל ולהתנתק מהם מכל וכל. אמנם מטבע הדברים כשהעולם כמנהגו נוהג, וחולפת עוד שנה ועוד תקופה, כבר לא שמים לב לשינויים המתרחשים בנושא זה. והאמת היא שכל המתבונן כראוי בלי נגיעות, יראה נכוחה שהמצב כהיום הזה אינו דומה כלל ועיקר למה שהיה אז, ואנשי השלטון מתערבים הרבה יותר בחינוך ורודפים את עולם התורה עד חרמה, וכל רצונם הוא רק שלא יזכר שם ישראל ויהיו ככל הגויים ח"ו.

מהאי טעמא סיבב הקדוש ברוך הוא שהם יגלו עתה את פרצופם האמיתי, ודווקא 'החברים הטובים' של היהדות החרדית יפנו להם עורף ויגזרו גזירת גיוס, ויקצצו את התקציבים והכספים של עולם התורה, ויחקקו שכל מי שרוצה ללמוד תורה

ידיה כאשר נכנסנו לקודש פנימה הוציא כ"ק מורי חמי זי"ע מתחת למפת שולחנו [שם היה מצניע דפים ופתקים חשובים] פתק בו רשם כעשר נקודות שרצה ללבן איתנו. וכך הוא התחיל לשאול אותנו האם חשבנו על החשש הזה, האם לקחנו בחשבון שמא יקרה כך וכך, ומה נעשה באם יתרחש כך, ואנו השבנו לו על כל דבר את התוכנית עליה חשבנו בס"ד והשבנו את רוחו שאין מקום לשום חשש בעזרת השי"ת.

כשסיימנו לדבר על כל הנושאים שרצה כ"ק מורי חמי זי"ע לעסוק בהם, אמרתי לו שמבין הדברים אני מבין שהוא מסתפק האם מן הראוי להמשיך לקדם ולהוציא לפועל את כל התוכנית או שלא, ולכן הנני בזה לומר לו, שאם הוא מחליט לעצור ולהפסיק את הכל, נעשה כך ונגנוז את כל הענין, [אף שכבר השקיעו בזה דמים מרובים ויגיעות רבות ועצומות עד אז]. כ"ק מורי חמי זי"ע בשמעו כזאת העלה בת שחוק על פניו הקדושות ואמר לי, לא ולא, אלא הבה ואסביר לך את פשר הענין. כשאיש ישראל רוצה לעשות מעשה ולהוציא לפועל איזה דבר, עליו לנסות לחשוב בדעתו את כל מה שיכול ועשוי להתרחש והיאך הוא יכול להסתדר ולפתור כל חשש ובעיה, והאם רצון ה' הוא לעשות כדבר הזה או לא.

יפסיד את כל זכויותיו, ועוד. כל זאת כדי שנעצור ונאמר: עד כאן, מעתה ואילך אין לנו שום קשר ושייכות אליהם, שילכו לדרכם וכל טוב סלה. ולו חכמיו ישכילו להתבונן בכל זה ולהבין את הכוונה של הבורא ית"ש, וכמבואר בדברי המושך חכמה הנ"ל, שבכל זמן בו בני ישראל התחילו להיסחף וללכת אחר הגויים או הרשעים, סיבכו מן השמים שהם יתחילו לרדוף אותם ולגזור עליהם גזירות קשות ורעות, בכדי שישכילו לקום ולהתנער מהם ומהמונם.

'סוף מעשה במחשבה תחילה' הנחיצות לעצור ולחשוב גם באמצע הפעולות

בענין זה אספר מה שבדידי הוה עוכרא בעת אשר כ"ק מורי חמי [מרן אדמו"ר הגה"ק מתולדות אהרן] זי"ע יחד עם רבני היישוב הישן הקימו את הקריה החרדית בעירנו בית שמש יצ"ו, וכדרכם של דברים היו בבית המדרש חבורות של אנשים שישבו ועסקו בענין זה, אלו אומרים כך וחבריהם מצדדים אחרת, כנהוג. יום אחד נקראנו, אני ועוד אחד מהעסקנים שעסק רבות בענין הזה, לבוא ולהיכנס לכ"ק מורי חמי זצוק"ל, בין כך כבר שמענו שכמה יהודים נכנסו אליו וטענו בלהט שאסור לעזוב את ירושלים ושהיישוב החדש בבית שמש לא יצליח מחמת כמה סיבות, וכדומה לזה עוד טענות שונות, ובתוך כך נכנסנו אליו.

אמנם, אדם אינו מלאך ואינו יכול לקחת בחשבון את כל מה שעתידי לקרות, ומצוי מאוד שבאמצעה של התוכנית לאחר שהוא כבר פעל ועשה הרבה בעבור הרעיון הזה, יציצו ויהיו לפתע עוד ועוד חששות ובעיות שהוא לא לקח אותם בחשבון מתחילה. ובמצב כזה, רצון ה' הוא לעצור לחלוטין מכל הפעולות בנושא זה, ולחשוב מחדש, האם אני הולך בדרך הנכונה והאם אני פועל ועושה כראוי, או שמא עלי לעצור כעת ולהפסיק ולבטל את כל התוכנית. כי אם לא עושים כן, בנקל מוצאים תירוצים בראש לכל החששות ומעלימים מהם עין, כיון שכבר השקיעו בזה כל כך הרבה ולא רוצים שכל העבודה תרד לטמיון, 'וזה מה שכעת עשיתי' סיים מורי חמי לומר לי באותו מעמד.

זהו מהלך מחשבה נכון ואמיתי כל כך, שלא להיות נמרד ונשפע מהנגיעות ומה שכבר נוהגים ועושים כך הרבה זמן וכדומה, אלא יש תמיד לחשוב האם במצב הזה אני עושה נכון או לא. וזה מה שעלינו לחשוב כעת, כשרואים בחוש, הן בארץ הקודש והן בחוץ לארץ, שהגויים וכן הרשעים מהערב

רב, רודפים ומנסים להזיק ליהדות החרדית ולתורה הקדושה בכל כחם, שמוטל עלינו להבין שזה רמז משמים שנבין ונשכיל לדעת שעלינו לעזוב ולהבדל ולהיפרד מהם מכל וכל, ולהיות במצב של 'הן עם לבדד ישכון' בלא שום שייכות אליהם. וכאמור לעיל שזהו המוסר השכל והלימוד החזק בפרשתנו, שהקדוש ברוך הוא קבע חוק בלי מעם שעשו שונא ליעקב כדי שהיהודי יעמוד רחוק מהגויים ולא יחפוץ את קרבתם כלל.

כאשר אנו נעשה את שלנו בענין הזה, ועם הכח של ישראל שהם עזין שבאומות (צ"ה כ"ה) נתחזק להישאר יהודים במסירות נפש, ונכל להיות סמוכים ובטוחים שלא ימוש ה' את עמו, ואנו נזכה בעזרתו ית"ש להיות נאמנים לה' ולתורתו אנו וזרענו עד עולם. ויעזור השי"ת שכבר יתעורר הרצון העליון לבטל ולהכניע את כל כחות הרשע והס"ט"א, וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ. ומתוך שפע רב והשפעות עצומות בכל העניינים, חיי בני ומווני רוויחי, גומע שידוכים נחת דקדושה ופרנסה בריווח, נזכה לאולה השלמה במהרה בימינו אמן.

פניני אמונים נצר

קטעים נבחרים מתוך גליונות 'אמונים נצר' שיו"ר

♦ פרשת בלק ♦

הלימודים מברכותיו של אותו רשע

כמו כן בכל מה ומי שמגיע אל האדם, יש בזה הדבר חיות אלקית השייכת דווקא אליו דווקא כאן ודווקא כעת, וכגון כשהאדם מכין לעצמו כוס של קפה והוא נוטל בידו כפית של סוכר ומכניסה לתוככי כוסו, אזי ההסתכלות השטחית והמוטעית היא שכיון שחבירו שנכנס לפניו נטל את הסוכר שהיה מונח על גבי סוכר זה, לכן הגיעו אליו גרגירים אלו דווקא, אבל ההסתכלות והמבט הנכון הוא שהשי"ת מסובב כל הסיבות הכריז מלעילא שגרגירים אלו צריכים לפגוש את אדם זה, ולהיכנס לתוך כוסו, וכך יבואו על תיקונם כשישתה אותם האדם ויתנהג בשתייתו על פי התורה, בברכות כראוי ובכוונה נכונה.

בדיוק כפי שכן הוא בדברי גשמיות, כמו כן הוא גם ברוחניות, שצריך האדם לדעת שכל מצוה ודבר טוב שמזדמן אליו לעשות, לא הגיע אליו במקרה ח"ו, אלא זה שייך דווקא לשורש נשמתו ודווקא בזמן ובמקום הזה, ועל ידי שיקיים המצוה כראוי, יעלה ויתקן את כל התיקונים שצריכים

ויבא אלקים אל בלעם לילה ויאמר לו אם לקרא לך באו האנשים קום לך אתם ואך את הדבר אשר אדבר אליך אתו תעשה: אם לקרא לך; אם הקריאה שלך וספור אתה ליטול עליה שכן קום לך חסד. ויחר אף אלהים כי הולך הוא ויטיצב מלאך יהוה בדרך לשמן לו והוא רכב על אתנו ושני נערינו עמו: לשמן לו; מלאך של רחמים היה והיה רוצה למנעו מלחטוא שלא יחטא ויאכזר. (צמדכ כב כ-כג)

כתב המהר"ל (צאר הגולה הצאר הרוסי) לבאר דברי המדרש (צראשית רבה סא ד) ששאלה מטרונא אחת את ר' יוסי בר חלפתא מה עושה הקדוש ברוך הוא מבריא את העולם ועד עתה, אמר לה 'הקב"ה יושב ומזווג זיווגים', ומבאר המהר"ל שאין הכוונה רק על זיווג האדם איש ואשתו, אלא על כל מה שמתרחש בזה העולם, ולדוגמא כשאדם הולך ברחובה של עיר ופוגש את רעהו, הרי זה 'זיווג' שהשי"ת הכריז עליו מלמעלה, שהוא יפגוש ויזדווג איתו.

להיות על ידו. ועל ידי שהאדם חי עם ידיעה זו, שהכל בהשגחה פרטית מלעילא, זה גורם לו לגשת לכל דבר עם המבט הנכון, בידועו את גודל האחריות המוטלת על כתפו כעת, ועל ידי זה הוא זוכה לקיים את המצוה באופן הראוי בעז השי"ת, [וכמו שהארכנו בזה בשל"ס בחקותי].

ע"פ דרך שפירש האור החיים הק' [שהיום בלילה (ט"ו תמוז) חל יומא דהילולא קדישא דיליה] בפרשתן את לשון הכתוב (כג כ"א) 'לא ראה עמל בישראל', שנכלל בזה 'שהצדיקים הגם שעושים וכל עסקם בתורה, אינם מרגישים שיש להם עמל, על דרך אומרו (תהלים עג טז) 'עמל הוא בעיני', אלא אדרבא כאדם המרוויח וכאדם המשתעשע בשעשועים לרוב חשקם בתורה'. ובאופן אחר פירש שם: 'כי הצדיקים כל צפצופם עושים בו נחת רוח לה', ואינם מיגעים אותו כביכול על דרך אומרו (מלאכי ג יז) 'הוגעתם ה' בדבריהם', ולזה אמר ולא ראה עמל בישראל'.

ושת הפירושים עולים בקנה אחד עם דברינו לעיל, שהצדיקים שיודעים את התכלית והאמת שלשמה נשתלחו לעלמא שפילא הדין, מקיימים את התורה והמצוות בחשק ובשמחה, וכן שלא על מנת לקבל פרס, כי הם חיים עם המציאות שזה כל האדם, ושבלא זה אין שום טעם לחייהם בזה העולם, והם מקיימים בעצמם מאמר הכתוב (תהלים קיט קסג) 'שש אנוכי על אמרתך כמוצא שלל רב'.

ענין זה הוא המבדיל בין בני ישראל עם קרובו של השי"ת לבין אומות העולם, שהגוי אף אם הוא מקיים את שבע המצוות שמחוייב הוא בהם, הריהו עושה זאת רק כדי לפרוע את חובו המוטל עליו, בלי שום רצון ושמחה, מה שאין כן כלל ישראל ששים ושמחים לעשות רצון קונם, ומעריכים ומוקירים כל משהו של קיום התורה והמצוות.

כדברי המושג (אבות פ"ה מ"ט) 'מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע', שאילו אצל אברהם אבינו ע"ה נאמר (בראשית כא לג) 'ויקרא שם בשם ה' קל עולם', דהיינו שפירסם והודיע את שמו של הקב"ה בעולם, וכאשר ציווה אותו השי"ת להעלות את יצחק בנו לעולה על גבי המזבח, לא חשב פעמיים ולא ניסה להמתיק את הגזירה וכדו', אלא השכים בבוקר בזריזות ובשמחה כדי לעשות את ציווי הבורא ית"ש. ואף שידע שעל ידי כך לא יהיה כלל ישראל, והוא עומד כעת אחר כל השנים שחיכה והמתין להיפקד בבן זכר, כמו שכתוב (שם טז ב) 'מה תתן לי ואנוכי הולך ערירי', מכל מקום ידע שהעיקר בעולם הוא רק לעשות רצון אבינו שבשמים ולכן נזדרז לקיים את מצוותו.

ואי אצל בלעם הרשע, הכל סובב רק סביב עצמו, וכמו שאמר לו השי"ת 'אם הקריאה שלך, וסבור אתה ליטול עליה שכר, קום לך איתם' (פס כ טז"ד ד"ה סב), דהיינו שאם תקבל על זה ממון, אם כן הרי מוכרח אתה לילך, כי הרי זו כל המטרה שלך בכל מעשיך.

החתם סופר (שו"ת חיו"ד סי' שנו), ורק ע"י שנכתב המעשה בתורה נתוודע כל זה. וזה חיזוק עצום לנו, שאף כשאנינו יודעים כלום מכל מחשבות שונאינו מארבע רוחות העולם, אנו בטוחים שהשי"ת השומר עמו ישראל לעד, הוא בעצמו מפיר עצתם ומקלקל את מחשבתם.

כמו אז כן עתה, כמו שאז היו ישראל במצב קשה מאוד, כמו שאמרו בזוהר הקדוש (ס"ג דף ע"ה). 'לא הוו יומין מן יומא דאתבריה עלמא דאיצטריך הכי למהוי קודשא בריך הוא בהדיהו דישראל, כההוא זמנא דבעא בלעם לשיצאה לשנאיהון דישראל מעלמא', דהיינו שזה היה הזמן הכי קשה לעם ישראל, כשקטרג עליהם הרשע בלעם וחפץ היה לקללם ולהאבידם מן העולם, ומכל מקום השי"ת ברוב חסדיו ריחם עלינו והפך כל הקללות לברכות. כמו כן כעת שיש כל כך הרבה צרות קשות ורעות, ואין איתנו יודע מה התכנונים של כל האויבים וכדומה, יש לנו לקחת מוסר זה מפרשתא דא להיות סמוך ובטוח על השי"ת כגמול עלי אמו, וכמו שציוח הנביא (מייס"ה 1) 'עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השיטים עד הגלגל למען דעת צדקות השם'.

(רעווא דרעווין פר' בלק תשפ"ד)

מצד שני מצינו דבר פלא, שכאשר קם בלעם והלך עם שרי בלק עיכב אותו המלאך בדרכו שלוש פעמים, וכתב על זה רש"י (כ"ב כ"ד"ה לשטן): 'מלאך של רחמים היה, והיה רוצה למנעו מלחטוא שלא יחטא ויאבד'. והיינו שאפילו על רשע כזה, שהביא החתם סופר (מורת משה צפרשמן ד"ה יס"ה) מחז"ל (ספרי פר' חלת הכרסה פסקא שנו) שדרשו על הפסוק (דברים ל"ד י') 'ולא קם נביא עוד בישראל כמשה', שבישראל לא קם אבל באומות העולם קם, דהיינו שבלעם היה בבחינת 'זה לעומת זה' של משה רבינו, והיה מרכבה לטומאה, וכמ"ש בזוהר הקדוש (פרשמן ס"ג ק"ג): גודל הקליפה של בלעם, עם כל זה ריחם עליו השי"ת ושלח מלאך של רחמים כדי לנסות להחזירו למוטב כדי שלא יאבד.

ק"ל וחומר בן בנו של קל וחומר שכל יהודי, אף אם כבר נפל והתרחק מהקדושה הרבה פעמים, יכול וצריך הוא להתחזק, כמו שכתוב (משלי כ"ד טו) 'שבע יפול צדיק וקם', וידע נאמנה שהשי"ת הוא הטוב והמרחם, ולא כלו רחמיו על אף איש מישראל, אפילו אם הגיע עד דיוטא התחתונה.

עוד יש לנו להתחזק מזאת הפרשה, אשר זאת היא הפרשה היחידה שכלל ישראל לא ידעו כלל מכל המעשה המסופר בה של בלק ובלעם, כמו שהאריך בזה

לרבים השואלים ומבקשים להצטרף וליטול חלק ונחלה בהרכבת
והפצת אור וחיוק האמונה ולנצור אמונת אומן ובמחון
בליכות ישראל ע"י השתתפות בהוצאת הדב"ק

הננו באפשרויות התרומות וההנצחות כדלהלן:

השתתפות בגליון

200 ש"ח

הנצחת גליון

450 ש"ח

פטרון חודש

1500 ש"ח

פטרון השנה

1000 ש"ח * 12

ומאחר וקופת המערכת בגירעון גדול פונים אנו בזה לכל אחד ואחד
המקבל איזה תועלת ותועלות מגליונות אלו לבוא לקחת
חלק ושותפות בהפצת דברי תורה ואמונה

וכל המוסיף מוסיפין לו מן השמים, בכפל כפליים, במלוא חפניים,
מנה אחת אפיים, ברוחניות וגשמיות מטל השמים ומתנובת כפיים,
בימינה אורך ימים ושנות חיים, ובשמאלה עושר וכבוד מקל חי וקיים,
ונצ"ר אמוני"ם יאכל פריה ארץ נחלי מים, ויקוים בו
פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמוני"ם

להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058.32.94.976

פנייה וקריאה נרגשת!!!

לקהל' הק' המתענגים עלי הגיון ושותים בצמא טללי תהיה דא"ח

לאחר מלאת שנה ויותר בהם זכינו בס"ד בהפצת מעיינות נחלי אמונה, להשקות הצמאים לשמוע דבר ה' ולהוציא לאור תעלומה, בהופעת גליונות 'אמונים נצר' בתורה מפוארה וכלי מפואר, הנותן אמרי שפר, ומידי שבת בשבתו יביע אומר,

המלאים זיו ומפיקים נוגה בתורה וחסידות, אגדה השקפה והלכה עידית שבעידית, פנינים יקרים וסיפורי צדיקים, מזן אל זן מפיקים, דברי אלוקים חיים מזמנים ועידנים שונים, דב"ק רעוא דרעוין ושיחות בזמנים מיוחדים, בחבורות אברכים ובחורים, ובשיעורים בפני חברים מקשיבים, מתובלים באמרות טהורות ואור יקרות, בסדר מיוחד ופנים מסבירות, מרבותינו הקדושים וטעם זקנים, להתעורר ולעורר שפתי ישנים, ולהשקות הצאן מבאר החיים, וממנו והלאה תוצאות חיים, לחזק ידיים וברכיים כושלות, ולהוציא אסירי לב בכושרות, להחזיק ידי הניצבים בגבורות, בעבודת ה' ותפקידם עלי אדמות, בגודל יקרת נשמת ישראל, וחביבות עבודתם לפני צור ישראל, באשר הוא שם כי עמנו קל, ולהחדיר אמונת אומן בלבבות רועדות, ולסדר מחשבות תהות ופחדות, להודיע בשורת המלאך הגואל, אשר חשכת לילה יאיר באור יהל, ויולכנו בקרוב בימינו בית א-ל, ולדעת לעד ולעולמי עולמים, כי ה' הוא האלוקים, אין עוד מלבדו כלום, אחד יחיד ומיוחד בעליונים ובתחתונים,

וירא האור כי טוב ורבים אומרים מי יראנו טוב להאיר ביום ובלילה

פונים אנו בבקשה אישית מכל אחד הנהנה מדבה"ק ומהופעת והפצת הגליונות ומההשקעה הכבירה הנלווה אליו שיטה נא עימנו שכם לעמוד לעזרתנו להמשיך ביתר שאת ועז ע"י השתתפות והנצחת לכה"פ גליון אחד או בשותפות קבועה למען יעמדו הדברים ימים רבים ולהנות בהם בנ"א

וזכות זיכוי הרבים וחיוזוק האמונה והביטחון בלבבות ישראל ובפרט בצוק העיתים יעמוד לכם למגן ומושיע מכל צרה וצוקה ונצ"ר אמונ"ה יאכל פריה ולהיוושע בכל מילי דמיטב

בל היום ובל הלילה מיומנים. להחזיר קדשית נצר אמונים
(יישרות לשבת וזכור)

לפרטי התרמה עיין מאחורי הדף

להשתתפות בהוצאת הדב"ק בתרומות והנצחות
נא לפנות לפקס המערכת • או לפל': 058-3294976